

SÖNDAGEN DEN 24 FEBRUARI 1918.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

GRUNDLAGD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR:
ERNST HÖGMAN.

RED.-SEKRETERARE:
ELISABETH KREY-LANGE.

Stockholms nye underståthållare.

UNDERSTÅTHÅLLAREN VILHELM TAMM MED SIN FRU OCH SINA BARN
i polismästarebostaden i Stockholm. E. Holmén foto.

IDUNS KAMERA HAR FÖR DETTA NUMMER fångat en lycklig familjeidyll i Stockholms polishus. Det är hufvudstadens nyutnämnde underståthållare, förutvarande polismästaren Vilhelm Tamm, som här presenteras för våra läsare. Hvad Stockholm

beträffar är presentationen öfverflödigt, då herr Tamm tillvunnit sig allmänna sympatier och kan räknas till de populära stockholmare, som alla känna. Hans stora duglighet har gjort honom till en uppskattad kraft i åtskilliga styrelser för sociala och filantro-

piska institutioner. Men för de många makt-påliggande värfven, som följa med ett högt ämbete, har hemmet icke blifvit lidande. Vår bild talar sitt eget språk med sin soliga stämning af lugn familjelycka.

Signe Hebbes memoarer.

(Forts.)

NASBYHOLM LAG HELT NARA VERNAME. "Om Vernamo vore ledigt, skulle jag söka mig till dig", skrifver Tegnér en gång till Vendela Hebbe. Det tyckes vara efter ett besök i det lilla samhället med dess klassiskt vordna marknad, som Vendela Hebbe skrifver följande till Tegnér, dateradt Näsbyholm d. 6:te oct. 1838:

"Då jag i förgår efter att hafva gjort ett besök hos prosten Örnbergs passerade postkontoret, kom en liten gosse springande: "är detta fru Hebbe" — ja — "här är ett välkommet bref", och då jag vände mig om för att se hvem som kunde vara så skarp-synt, mötte jag ett äkta småländskt ansikte, fryntligt och fräknigt; i handen höll han brefvet med den redan på afstånd välkända stilen; huru glad blef jag ej och öfverraskad, emedan jag ej väntat att Tegnér så snart skulle skrifva, jag emottog och gömde brefvet i min plånbok och skyndade genom de oregelbundna och sandiga gatorna, undrande i mitt sinne öfver att en så anse-ligt vidsträckt by icke kunde få stadsprivile-gier, tog vägen upp mot det lilla tem-plet på höjden vid Halmstadsvägen — upp-kommen dit, hvilket icke skedde utan män-ga anmärkingar af lilla Teckla, dels att det inte "höfs" att gå så fort, dels ock öfver vägen, som hon påstod vara "krånglig" och många otåligen förmaningar från min sida till henne att lemna lingenen i fred och icke låta mig vänta på sig, hade jag en vacker utsigt; prosthuset, (som nyss hyst en så för-näm gäst) låg så fredligt och lugnt vid den mörka Lagaån, kyrkan med sina höga trån, de många små kojorna deromkring — den breda ån, som slingrade sig fram som ett blått tafband mellan husen och glänste fram här och der genom löfskogen och öfver alla dessa föremål sken den klara morgon-solen. Detta allt må synas smått och pro-saiskt, mig föreföll det då icke så — jag öppnade och läste ditt bref — och sedan — huru annorlunda syntes mig icke all-sammans! Olikt som inbillning och verk-lighet — nu såg jag rätt tydligt att det var höst och det förundrade mig, att det gul-nande landskap, som låg framför mig nyss syntes mig så vänligt och leende; jag var missnöjd med allting. Som det ännu var ganska tidigt och morgonluften blåste kall på höjden, gjorde det mig ondt om min lilla Teckla, som suttit så tyst på trappan bred-vid mig och lekt med några äpplen — det ångrade mig, att jag så länge uppehållit henne och vi återtog derföre båda stilla-tigande och långsammare vägen tillbaka, och Teckla hade sitt förkläde fullt af gula vissnade löf, som vi samlat på höjden — (dessa hade ej långt förut varit friska och gröna!)

— Du säger att det icke lönar mödan att afundas den tillgifvenhet jag har för dig — kanske — i ett fall har du rätt — jag tillstår det ehuru förödmjukande för mig — emellertid kunde till och med en man som Du vara stolt öfver en så uppriktig och varm tillgifvenhet om neml. den egnades dig af en mindre obetydlig person än den, hvarom här är fråga.

Om du icke vore så upphöjd öfver alla småaktigheter skulle jag nästan vara fre-stad att tro, att det låg något litet coquet-terie i vissa Dina upprepade anmär-kingar om dig sjelf — månget 20-årigt Nè-

mours-hufvud skulle med glädje vilja till-byta sig Dina grå lockar, särdeles om de med dem kunde erhålla ditt ungdomliga hjerta och friska själ — detta vet Du all-för väl och jag behöfver icke säga Dig, att äfven jag vet det.

Det smärtar mig obeskrifligt att höra dig så sorgligt stämd — ehuru jag aldrig som andra frott dig ega ett gladt lynne, — till och med ditt gladaste skämt förekommer mig ofta som Hogarthstafior, dem man be-tragtar leende mellan tårar. Menniskolif-vet tecknad efter naturen är och förblir en melankolisk sanning, huru man än construerar det och verkligheten, den obevekliga jernmannen med sina hårda kalla drag up-penbarar sig alltiämt och kastar sina långa, bistra skuggor på hvarje föremål.

Lycklig du, som kan träda i Vinterqvar-ter så oberoende af yttre verlden och med ett så rikt inre lif!! Med Disa och Gerda till uppvaktande ternor, den förra sinne-den andra andeverldens representant. Disa glömmar du väl ej, men tänk också någon gång på Gerda — upphämta den dolda skat-ten ur bergets djup liksom Aladdin den for-underlige Lampe.

I det sista vinterqvarteret — det gröna fäl-tet, hoppas jag få inflytta före dig — — Men innan detta sker så, gläd stundom med några tröstande vänliga rader Vendela."

I sitt svar på detta bref säger Tegnér bl. a.:

— "Du tycker, att jag kan vara belåten med mina böcker, mitt skrifbord och mitt embele. Men om du stänger fjäriken in i en kallare, så falla vingarna af honom, åtmin-stone falla färgerna af dem."

Hilda Wijk, Tegnér's blåögda Göteborgs-väninna, beröres vid olika tillfällen i bref-växlingen mellan Tegnér och Vendela Hebbe. Så skrifver t. ex. Tegnér i ett bref dateradt Östrabo d. 6 oktober 1838 (lördag) bl. a.:

— "Du skrifver om Hilda och förehåller min känsla för henne som ett mönster. Jag har vänskap för henne och det förtjenar hon för sin skönhet, sin fromhet, sin älskvärda qvinnlighet. Men jag älskar henne icke i den mening som dig. Hon är vackrare än du, men hon har icke på långt när ditt hufvud, din lif-lighet, din energi i känslan, om du endast ville upphöra att bakbinda den arma fången. Efter du gärna läser engelska, bifogar jag ett bref, som jag i går fick från henne och som upplyser vårt förhållande." — —

Vendela Hebbe besvarar detta bref den 11:te i samma månad:

"Det är för att återsända Hildas bref, hvil-ket Tegnér kanske ännu ej hunnit besvara, som jag för 3:dje gången inom ganska kort tid besvarar dig med bref.

Författarinnan till det gentila brefvet med dess vackra, fullkomligt Engelska styl, tyckes vara just hvad man kallar ett lyckones barn, och hennes lif likt "en sakt ström som mel-lan blomster framrinner" och i hvilken him-melens stjernor spegla sig; hon tyckes vara en af dessa privilegierade vareiser, som kun-na alltid fritt tala hvad de tänka, utan fara att misstydass, som aldrig blifva missförstådda; så kan hon t. ex. tryggt säga: — I have friends but what are they compared to one the beloved friend, of whom I'm more etc. Se det kallar jag en lycka hvilken jag vore frestad att afundas henne.

På grundvalen af konstnärinnans muntliga berättelser nedskrifna af Hildur Dixelius-Brettner.

— Du tillstår att du "oupphörligen sträf-var till det sköna i verklighet, i lif, i handling likasåväl som i dikt — så är det, så bör det vara och derföre älskar och värderar jag dig. — Hufvudet lærer af hjertat, säger du sjelf, detta är således källan för allt stort, skönt, ädelt och godt — så har jag alltid tänkt, det är derföre som icke snille ensamt skapar mensklig storhet — detta vet du väl och visar äfven med gerningar din fro — blott i en enda punkt tyckes du vara förstockad som Pharao. — Jag förvänas öf-ver mig sjelf som så vågar tala till dig, men du skall säkert förlåta mig — jag vet hvad jag vågar, men just derföre att du är mig så kär, måste jag glömma mig sjelf. — Jag har märkt en fläck på den klara spegeln — den ville jag få bort, om jag ock dervid för all-tid skulle se min egen bild fördunklad, på samma sätt som den stackars vapendraga-ren, hvilken skurade sin herres sköld — ju blankare skölden blef, ju tydligare såg han sina egna drag deri.

Lilla Teckla har varit sjuk. Jag har dessa vackra nätter suttit vid hennes säng med hennes lilla brännande hand i min, och lyss-nat till den hastiga respirationen, — många vexlande bilder och föremål ha i nattens tyst-nad dragit förbi min inbildning; då det yttre lifvet sliger tillbaka framträder det inre till mera ostörd verksamhet, — då jag sett i den stora, klara månan har jag med Davys drömmare i mina tankar förflyttat mig dit, bland seraphsväsanden, som dricka ljus lik-som vi luft och söm, bätte och fullkomliga-re än vi, likväl nodgas vidkännas den "or-ganiska ofullkomligheten" att älska med själen! Jag har i dessa tysta ensamma stun-der erfårit att den känsla Du kallar abstraction — verkl. ganska mycket skiljer sig från den vanliga, Du ger ett vackrare namn — förnämligast deruti, att den så väl förlikas med de underbara, höga tankar, som en osedd Gud uppväcker i den under ensam-heten åt upplyftande betraktelser hängifna själen — den känsla som helig och odödlig skall följa oss långt sedan benhyd-dan ramlat.

Innan jag slutar vill jag berättta dig, att jag blifvit betänkt att bortlägga min liffärg, ty ser du, den har fallit en person på läppen som jag håller "grufveligt" utaf och hvilken den i högsta måtto vanpryder, du kan tänka dig, att han drifvit denna manie så långt, att han till bebyggande af sin synnerliga vänskap och agtning funnit på att öf-versända liffärgen som oftast pr post — denna ytterliga ridderlighet har ingalunda smickrat vederbörande — men hvem bryr sig derom? — ingen i verlden — det vet Du likasåväl som

stackars Vendela."

"Dina bref äro väl ej alltid sådana jag skulle önska dem," suckar Tegnér i sitt svar på detta bref, dateradt Östrabo d. 23 oktober 1838, "men", tillägger han, "likväl äro de mig obeskrifligt kära."

På detta bref svarar Vendela Hebbe:

"Tegnér's bref af den 23 oct. har jag emot-tagit och det är för att tacka dig för detsam-ma och återsända Ditt tal, som jag nu skrif-ver — jag hade mycket att invända mot ditt tal, icke det bundna som nu följer, derom kan man icke hafva mer än en tanka, utan det obundna — men det är nu en gång för alla helt och hållet fåfängt — jag

Iduns byrå och expedition,

Mästern Samuelsgatan 45, Stockholm.
Redaktionen: kl. 10—4. Expeditionen: kl. 9—5.
Riks 1646. Allm. 9803. Riks 1646. Allm. 6147.
Red. Högman: kl. 11—1. Annonskont.: kl. 9—5.
Riks 8660. Allm. 402. Riks 1646. Allm. 6147.

Iduns prenumerationspris:

Uppl. B, med juln:r:	Uppl. A, utan juln:r:	Uppl. C, praktuppl., med juln:r:
Helt år Kr. 10:50	Helt år Kr. 10:—	Helt år Kr. 14:—
1:a halfåret » 5:20	3 kvartal » 7:60	Half år 7:25
2:a halfåret » 5:80	Half år 5:20	Half år 3:75
Kvartal » 2:60	Kvartal » 2:60	Kvartal » 1:35
4:e kvartalet » 3:25	Månad » 1:—	Månad » 1:35

Iduns annonspris:

Pr millimeter enke! spalt:
30 öre efter text. Utländska annonser:
35 öre å textside. 35 öre eft. text, 40 öre
20 % förhöjning för å textside, 20 % förh.
särskildt begärd plats. för særsk. begärd plats.

vet det; Du har dina fördomar mot qvinnan, jag mina mot mannen och på det sättet torde vi aldrig i denna punkt komma att tänka lika, så smickrande för mig i alla andra afseenden öfverensstämmelse i omdöme och smak skulle vara. Vi skola således icke tvista om saker, som icke kunna ändras, utan heldre vill jag med tacksamhet för din godhet att tillåta mig skriva och Din grundlösa godhet att svara mig, begagna denna källa till glädje och tröst och icke låta skrämna mig derifrån af några "apparitions". Då jag icke vant mig att begära för mycket af lyckan vill jag i detta afsende icke klaga, fastän icke allt är som jag skulle önska: "wir haben alle unsere Fehler." "I människobroöst der himmelen och jorden kämpa sin eviga kamp," får man icke vänta att "the Host of heaven" alltid skall vara det segrande partiet — jag har någonsin läst den sanna anmärkningen: om vi icke trodde människorna vara bättre än vi anse oss sjelfva, skulle vi aldrig älska; så är det verkl., endast ett öfverlägset andligt värde kan väcka och bibehålla kärleken.

Efter du är så god och erbjuder mig tysk lecture, får jag bedja dig utvälja någon lätt prosa; jag har snart slutat de böcker jag har, hvilka jag vill återsända. —

Jag läser nu Moore, ack hvad der förekommer många vackra saker! Trol. har Moore rest mycket, ty genom böcker kan han icke hafva inhemtat denna kännedom o. lefvande framställning af österlänningarne, deras språk och seder med hvilka han tyckes vara så förtrolig och hvarifrån han hämtat en mängd egna bilder och idéer. Byron har jag gömt till sist och då jag läst och återsändt äfven den, vill jag bedja om att få låna Ossian eller Milton eller någon öfversättning från Italienska poeterna, hvarom du nämnde en gång — en dansk ordbok hade varit mig nyttig vid sidan af Oehlenschlägers och Baggesens skrifter — bland de senare är mycket qvickt och äfven poetiskt och vackert som t. ex. Paradiisfugeln! — Men min kärrens har dock ett fullt fell?

Annu vet man väl ej om Kungen reser till Norge, ehuru hans servis är rest — skulle emedlertid Din resa bli utaf, hoppas jag få glädjen se dig antingen i Jönköping eller uti Stockholm, i alla fall torde du väl vara god och ytterligare skriva innan Du reser ut ur "Winterquarteret."

Vi hafva den 1 november i dag; den 13:de skall du vara god och "snäll" och skriva några ord till mig, den dagen har ofta blifvit firad af Din "Freundinn"

Vendela."

Ett par veckor senare eller i midten af november reste Vendela Hebbe upp till Stockholm. "Resan går långsamt i detta svåra väglag" skrifer hon under vägen till Tegnér. "Naturen i sin djupa sorgdräkt uppmuntrar just icke heller lynnet." I Stockholm insjuknade Vendela Hebbe mycket svårt. Hon skrifer efter sin hemkomst till Tegnér:

"Ändtligen efter nära två månaders tystnad har jag den glädjen att skriva till Tegnér, det har mycket kostat på mig att någons dröja så länge med att tacka för 2:ne bref, dem jag erhöi i Stockholm, det ena på retour och det andra af Baron Leijonhufvud; då jag säger, att ditt ena bref tillika med ett som jag erhöi från Eufrosyne på samma gång, låg under min psalmbok på bordet bredvid mig oläst i 3:ne dygn kan du helt visst förstå huru sjuk jag var; så snart jag blef något bättre förefogs återresan, hvilken

förlätsattes natt och dag på det att vi måtte hinna hem till Julafton, hvarefter jag genast åter insjuknade och har först nu blifvit så pass återställd att jag kan sitta uppe — jag har således ej förrän nu kunnat skriva, hvilket i allt fall varit min och ingen annans saknad.

Både Din "synnerliga vän" Biskop Heurlin och Baron Leijonhufvud besökte mig flera gånger under min fångenskap i Stockholm — Leijonhufvuds ville att jag skulle dröja hos dem öfver julen och Heurlin hade arligheten att erbjuda mig sitt sällskap under nedresan i början af Januari (allt detta för Din skull!) men jag ville inte tillbringa julen skild från "Signelill." — —

Jag längtar så mycket att få bref från Dig och då meddelsamma underrättelser om Gerda som "slumrar på gren," det går sannerligen inte an att hvila så länge hvarken på Ek eller Lager! Hvad den kärleken är något helt annat i Digt än i Verklighet! Du har beskrifvit båda för mig och jag är nu mera än förr öfvertygad, att din Frithiof som lemna Ingeborg och går bort och bygger templet icke har sin mobild i verkligheten; men en sådan digt är våra bättre slun-

ders trosbekännelse. — Då kroppen, allid fånglad inom vissa trånga gränser, icke förmår frigöra sig, är det själen förbehållet att stundom göra friare utflykter i en renare eter och liksom kunskaparen från Canaan bringa gyldene frugter från det förlovade land dit vi en gång draga in genom grafvens port; jag älskar skalden därför att han med lefvande tungomål förfäljer oss om detta landet och dess under, det gläder mig som

Sweitzarn, då han hör
En hemlandston som återför
Hans alper och hans barndomsminne.

Han är mig mera kär ju mer han införlifvar sig med den tro han lättare än andra kan falla att: "Idealet är tingens sanning." Honom åligger det, att i sin person och sina handlingar så mycket som möjligt är, förverkliga allt det sköna som lefver i hans tanke och känsla — därför att vi anse Er vara af en rikare, ädlare, skönare och högre natur än vi andra, därför älska, ja dyrka vi Er, såsom högre väsenden — måtte jag aldrig lefva den stund jag lärde att tänka annerlunda, den stund jag blefve öfvertygad att I ären greker till förståndet, men i hjertat — abderiter, då sveper jag — icke "resignationens mantel" utan människoföragtets svarta bårtäcke omkring mig och sätter mig att dö. Farväl då, Esaias. —

Vendela."

År 1839 blef för Vendela Hebbe ett sorgens år. Hon rycktes då af vilda stormar upp från Näsbyholm. De stormarna må vi låta tillhöra privallivets helgd. Anmärkas bör blott att de voro af ekonomisk natur, frukten af borgensförbindelser och misslyckade spekulationer och att de drefvo familjefadern i en landsflykt från hvilken han först efter många år återvände.

Under detta "långa och tröttsamma besök af den svarte gästen sorgen" gläder som förut Tegnér's bref.

"Du klagar öfver dina illusioner", skrifer han en gång, "och jag fruktar att jag förstår dig, men, min älskade Vendela, jag vill säga dig en sak, det gifves blott en illusion och den kallas människohjertat. Vi böra gömma den sorgfälligt som man gömmer ett lyfe. Detta är min erfarenhet af lifvet. Af människohjertats behof är intet mera trängande än det af förtroende och välvilja. Det är obeskrifligt nedslående att gå genom lifvet som ett försegladt bref, hvarpå aldrig något annat läses än utanskriften. Ett förtroligt umgänge är hvad människan behöfver om ej sinnet skall förmögla."

Den 10 febr. 1839 skrifer Vendela Hebbe från Näsbyholm.

"Just nu erhöi jag kunskap om detta bud till Wexjö, jag hinner därför knappast mer än tacka Tegnér för de böcker jag nu återsänder samt för sednaste brefvet, ehuru detta väl icke var så vänligt som jag önskade och hoppades — men ser du: allt det mindre vänliga skrifer jag allid på Ditt lynnes räkning, allt det goda vackra på ditt hjertas, sålunda vet jag att åtskilja "lunets spil" från dina verkliga tänkesätt. Jag kan icke öfvertyga mig att du så där på fullt alfvar fräntager mig den godhet och välvilja, jag vågar icke säga vänskap som du vet, att jag så högt värderar och hvilken utgör min glädje och ära — är jag icke nog fattig dessutom — helt visst — du finner det själf och jag hoppas, att du alltid skall bli dig lik; ju mörkare mitt öde utvecklar sig desto mer skall jag söka och finna tröst uti ditt deltagande för

Vendela.
(Forts.)

Blott ett färgspel.

När mitt arbete jag sömmar,
komma tusen fagra drömmar,
som med väfven sömmas hop.
När jag så det färdigt skådar,
skola brokigt spunna trådar
väcka minnets ekorop.

Stygn för stygn som annars tiga,
fram i dagen skola stiga
med de tankar som jag sytt.
Ur konturer, sirligt sydda,
skola drömmar, en gång flydda,
kallas fram till lif på nytt.

För mig själf jag kan ju skrifa,
att de färger som här skifta,
äro hjärtats stilla bikt.
Det är tankar utaf värde
blott för den, som tyst dem närde,
men för andra utan vikt.

Så jag ser mot bottens yta,
huru färgerna sig bryta
med en rik och djup nyans.
Några trådar, varma, röda,
liksom kärleksrosor glöda,
när de stå i all sin glans.

Men jag ser ju åter andra
inslag utaf blått som vandra
fram som sky af sol och vår
och jag minnes allt det veka,
som min tanke kunde smeka
i den värld, där drömmen rår.

Ty hvad öga ej fått skåda
kunde trådarna förråda
om de jinge tala ut.
Men för mig de kunna klaga,
att mitt hjärtats tysta saga
blott ett färgspel blef till slut.

DAGMAR LJUNGGREN.

IDUNS KOKBOK är den bästa kokbok för det svenska hemmet. — — —

af
ELISABETH ÖSTMAN.

7:de upplagan nu utkommen.
Pris Kr. 6: — inb. — — —

Gardiner, Bomullstyger, Möbeltyger

av bomull, ylle och linne. Prover sändas

Konstfliten, G:la Söskolan, G:teborna.

Marion d'Alvares kärlekssaga. *

Monte Carlo-
novell af Dolorès Örn.

HÖSTEN 1916. ATT DETTA ÄR LONDON är hart när obegripligt! Denna lysta, mörka, dystra stad, som likt en sofvande jätte ligger där, trött och domnad, blott då och då vändande på sig i sömnen med ett doft stönande, oroad af strålkastarna, hvilkas ljusgator korsa hvarann i rymden, likt hvita armar: trefvande, sökande, längtansfullt famlande... Ouftröttliga söka de ett bevingadt väsen att omsluta... Att älska...

Men det är ej så, det är ej så! Det är hatet och hämnden som vakar. Ett förintande dödsfamntag är det som de hvita armarna gå på spaning efter.

Jag sitter på hotellets balkong och ser ut öfver London och de hvita armarna. Det kunde ju hända att jag helt plötsligt finge lof att springa ned, mot min vilja, om en zeppelinare skulle visa sig öfver mitt hufvud. Därför vill jag njuta det egendomliga skådespelet medan jag kan. Framför mig står ett litet bord, och på det ligger ett manuskript. Det är Marion D'Alvares kärlekssaga. Jag har funnit den ungefär som man hittar ett pärlband. Inte hela pärlbandet på en gång, utan då och då en pärla. Som det var vackra, skimrande pärlor frädde jag upp dem på ett band, då jag hade tillräckligt många i mitt minnes juvelskrin. Och se här är delta lilla kvinnosmycke. Dessa fått skrifna blad, som jag nu vill läsa för dig.

Bland de hvita pärlorna i Marion D'Alvares lif finns det en svart pärla. Den representerar hennes lille gosse, hennes sorgbarn.

Första gången jag såg Marion var det i trädgården till Hotel Cap Marlin. Jag såg egentligen mer på den lille gosse hon lekte med än på henne själf. Han var puckelryggig. Benen voro smala och allt för långa, men ansiktet var så vackert, fast det hade ett lillgammalt uttryck. Han bollade med sig själf, studsande bollen mellan sin hand och marken, men stundom sände han den till sin mamma med ett: "C'est pour toi, petit mère". Då jag var ett par meter ifrån dem måttade han fel, och bollen föll ned i mitt parasoll. Jag tog upp den och kastade den till honom. Han fångade den. Gaf mig en frimodig blick ur ett par svarta sammetsögon, följda af ett artigt: "Merci, Madame!"

Jag tänkte på hur det skulle kännas i modershjärtat att se hans vackra ansikte på den vanföra kroppen; därvid kände jag plötsligt att solen gått ned bakom alperna, och att vinden var kall. Jag vände om, och då jag kom till hotellets entré ropade portiern fram monsieur D'Alvares bil. Damen med den lille puckelryggige gossen stego först i bilen och efter kom en man, som jag genast kände igen ifrån Monte Carlos spelsalar. Han kunde vara omkring fyrtio år. Håret var tjockt och lätt gråsprängdt. Ansiktet var lidelsefullt men vackert. Dystert vackert. Ögonen glimmade med en halfslocknad glöd. Han tillhörde dessa spelare som likt osaliga andar irra från bord till bord, utan rast eller ro. Jag hade en gång döpt honom till "Den slocknade vulkanen", på grund af hans blick. Han hade grått helskagg men hans ögonbryn voro ramsvarta. Det låg något ofämjdt och vildt öfver hans anletsdrag. Jag såg denna första gång helt litet af Marion D'Alvares ansikte, ty hon var insvept i en fäi automobilslöja. Figuren var smärt och det var en ovanligt liten och välformad fot, chausserad att framhålla dess skönhet, som hon satte på fotsteget till bilen.

— "Kör hem", sade monsieur till chauffören. Och synen försvann.

Dolorès Örn.

Senare fick jag veta att de bodde i den vackra "Villa Soleil", nära Villefranche.

Jag hade för vana att fråga mig själf då jag for förbi den villan: "Äro de lyckliga, människorna som bo där?"

De borde vara det! Det vore orätt att släppa in någon annan än kärleken och lyckan i denna idealboning, där natur, konst, god smak och guld i förening byggt upp ett tempel. Men det var inte så. Sorgen hade slagit sig ned i ett af gästrummen. Hon kom till dem när lille Ferdinand var åtta månader. Och sen dess hade hon bott kvar. Lille Ferdinand hade ej kommit till världen puckelryggig. Tvärtom! Han var både frisk, stark och vacker, när han föddes. Men då han var åtta månader gammal satte barnjungfrun honom på golfvet, på ett skärt sidentäcke. Rundtomkring honom strödde hon ut alla hans leksaker. Skallror, dockor, hästar och hundar. Så att han riktigt hade händerna fulla.

Och därför tyckte barnjungfrun att det inte gick någon nöd på honom om han satt ensam ett litet, litet ögonblick. Hon skulle bara sätta på sig en finare blus till kvällen, ty hon väntade sin käraste.

Det var i skymningen. Herrskapet hade varit bort på middag. Men nu hände det att Ferdinands pappa hade glömt sin plånbok. Och som han skulle uppvakta "Drottning Fortuna", senare på kvällen, så behöfde han den. Bilen fick vända. Han sprang själf, i flygande fläng, uppför trappan för att hämta den.

Då föll det honom in att ta en genväg öfver barnkammaren. Det var halvmörkt och tyst i rummet. Lille Ferdinand hade somnat bland sina många leksaker. Ferdinands pappa var närst. Han såg inte sin lille son, som låg där som ett mjukt spetsbylte. (Jungfrun hade nog dröjt litet längre än hon tänkt, medan hon gjorde sig så fin för sin käraste.) Pappan sprang rätt emot det mjuka spetsbyllet, och det var inte långt ifrån att han sparkat undan det, troende att det var en kudde, om ej ett gällt skrik gått ut därifrån.

"Min Gud, hvad har jag gjort!" ropade han och fick upp den lille i sina armar. Jungfrun kom springande, röd af rädsla, men då hon fick se att monsieur höll den lille blef hon lugn.

"Jag sprang emot honom", sa monsieur, "tänk om jag gjort honom illa?"

"Gud bevars", sa jungfrun, "det ska vi väl inte tro. Han skriker på detta sätt af rädsla. Det är klart." Och så tog hon honom och vyssjade honom sakta och då tystnade han. "Nu ser väl monsieur att det inte var något farligt", forffor hon. Och både monsieur och hon själf trodde att det var sant.

Men så var det ändå ej. Osynlig för dem båda hade fru Sorg gjort sin entré i villan... Marion D'Alvares hölls utanför det hela, tills

några dagar därefter, då Ferdinand började kinka och se sjuk ut. Doktorn tillkallades och konstaterade att ryggen var bruten. Och efter den dagen installerade sig fru Sorg i Villa Soleils bästa gästrum... Ferdinands mamma lämnade ej mer sin lille gosse. Hon var ständigt hos honom. Fadern däremot undvek barnet. Ja, han flydde honom. Han kunde inte se på hans gestalt, utan att genast, under någon förevändning, låta ögonen gå åt annat håll. Han var som förvandlad, han drefs af en inre oro. Rastlös och ombytlig jagade han efter sinnesrörelser att dränka de naggande samvetskvalen uti, de ständigt återkommande frågorna: "Hvarför, hvarför?"

... Hans hår grånade och hans ansikte såg ut som en lidelsefull protest mot hela lifvet. Han försummade sin hustru. Hon hade resignerat, syntes det honom. Hon kunde skratta och vara lycklig med Ferdinand. Men hon var den modiga af dem båda. Han var feg. Det värkte i hans egen rygg då han såg sonens. Till slut lefde han så gott som utom sitt hem. Han reste från den ena staden till den andra, från det ena landet till det andra.

Marion hade fria händer med sin son. Ferdinands säng hade, från den kväll då han blef sjuk, flyttats in i hennes egen sängkammare.

En dag hviskade ryktet att mannen hade en älskarinna. Marion tog det lugnt. Det var så länge sen han var hennes man. Hon kände sig vid tjugufyra års ålder som om hon gjort upp sin räkning med lifvet.

Det vill säga, något annat lif än sonens. Han var henne nog. De lekte, promenerade och förde långa samtal. Ferdinand var vetgirig, och en dag beslöt Marion att en informator skulle anskaffas. Monsieur D'Alvares var hemma då Marion en dag satte in ett par omständligt affattade annonser. Bland andra svar kom det ett från en svensk doktor. Brevet behagade Marion därför att dess stilisering afvek från de öfriga svarens. På hennes anmodan infann sig d:r Mikael Falk personligen. Marion D'Alvares tog emot honom. Hon frapperades af hans ungdomliga ansikte och smärta, gosselika figur. På hans bref hade hon föreställt sig en lärd typ, med glasögon och lufande hållning. Då hon underande betraktade honom och såg hur en varm rodnad därvid spred sig öfver hans ljusa hy, smålog hon halft road, halft smittad af hans blyghet: "Jag skall låta Ferdinand komma in", sade hon. "Jag nämnde ju i brevet att han är klen. Han är ofärdig", tillade hon. "Det är inte ett medfödt lyte (och nu var det hon som rodnade) det är följden af en olyckshändelse då han var liten." Vid denna förklaring af madame D'Alvares steg blodet åter i doktor Falks ansikte, och det var som om den purpurvåg, som sakta drog sig tillbaka från hennes drag, nu i en lång dyning nått öfver till honom. Hennes mörka sammetsögon mötte hans med en frimodigt allvarlig blick, som plötsligt ljusnade och log, då hennes son kom in.

Doktor Falk gick emot gossen. Han kände en oförklarlig tillfredsställelse då han mötte blicken ur dessa barnaögon, hvilka strålade upp emot honom, likt tvillingstjärnor till de ögon han nyss för en sekund sett in uti. Han gjorde honom några frågor, hvilka Ferdinand besvarade på ett om klart förstånd vittnande sätt, synbart tilltalad af sin blifvande lärares sympatiska personlighet.

Då Mikael lämnade villan, var allt uppgjort för den kommande undervisningen, vid hvilken modern förbehållit sig att närvara så mycket som möjligt.

Och nu började för denna trio en lycklig tid. Ferdinand höll inom kort af sin lärare.

Han gjorde framsteg i studierna, på hvilka doktor Falk nedlade de anlag som pedagog som hans rika natur satt inne med. Mikael Falk var en ovanligt begåfvad man: poet, romantiker och realist. Kanske var han en smula mer sinnligt betonad än han bort vara. Allt hos honom var så att säga "fölmätt med råga", så att det förvånar mig inte allt så var. Hur som helst, en fängslande personlighet var han. Och Marion D'Alvares var ung och fager, med den matta sydländska glansen öfver sin skönhet, som är särskildt lockande för en nordbo. Hennes svarta sammetsögon och mörka lena hår, som hon bar enkelt uppsatt i en rik knut i nacken, hennes smidiga gestalt, hennes grace och medfödda värdighet, som förlänade hennes gläntighet en egen charm — allt hos henne drog och tilltalade Mikael Falk.

Så fort han såg henne var det som om han kommit in i en trollkrets. Han älskade henne redan första gången deras blickar möttes, då blodet i en våg strömmade upp i hans ansikte. Och nu såg han henne för hvar dag. Han gick vid hennes sida. Han lyssnade till hennes röst. Och det var vår! Vår vid Medelhafvet...

Och om kvällen steg månen upp ur hafvet och kastade darrande reflexer öfver vågor, träd och blomster. Luftan blef svalare. Blommornas doft starkare och fåglarnas ål-skogsdrillar fyllde luften med trånad... Och Marion, frågar du mig med ögonen, min vän. Du vill veta, hvad hon kände? Det är inte svårt att gissa! Det är så naturligt, att hon skulle älska Mikael Falk, att jag knappt tycker att jag behöfver berätta det. Tänk bara efter. Hon gifte sig vid sexton år, hennes son var nu sju, och hon själf tjugu-fyra år.

I öfver sex år hade hon lefvt ensam med sin gosse. Mannen hade glidit ifrån henne. Hon hade inte vetat mycket om lifvet eller kärleken, då hon blef madame D'Alvares. Men nu visste hon en hel del. Hennes hjärta hade vidgats af sorg. Nu fick en stor kärlek rum däri. Och hon var lycklig. Inga bekännelser hade ännu växlats mellan dem. Ingen hade med ett ord förrådt sin hemlighet, och ändå visste båda att de älskade hvarann. Det gick som starka strömmar mellan dem, då Ferdinand räckte modern sin ena hand och läraren den andra. Öfver hans hufvud möttes deras ögon; ett par svaria och ett par mörkblå. Som två fjärilar fladdrade de emot hvarann i det varma solljuset, skildes lekfullt, jagade hvarann, hvilade bland rosorna eller flögo långt ut till hafs, eller högt upp till de gråvioletta alptopparna. Alla intryck som dessa svarta och blå ögon mottogo voro gemensam egendom; och de mottogo många sköna intryck. De gjorde långa utflykter i bil eller till fots. De seglade ut till hafs åtföljda af en fiskare, som skötte den lilla båten, som monsieur D'Alvares inredt för långtur, då han själf var passionerad seglare.

De badade tillsammans, hvarvid Mikael undervisade Ferdinand i att simma. Villa Soleil hade en vidsträckt strandtomt. Vid den längst bort belägna sidan var det ett stycke fin sandstrand, eljes var det stenigt. Just där hade klippan form af en jättesvamp. Den bildade en naturlig grotta eller ett stort paraply. Därunder sökte de skydd då solen var för brännande. De lågo alla tre framstupa i den mjuka, varma sanden och hjälptes åt att bygga fästningar eller kastade smörgås.

Jag satt en dag på min balkong och såg i en Zeisskikare ut öfver haf och stränder. Då ser jag plötsligt en den allra älskligaste tafela: en ung man bärande på sina armar en ung

kvinnas öfver de knaggliga stenarna vid stranden. De voro båda i baddräkter, vatt-net glittrade om dem.

Det var som en bild af "Paul och Virginie". Jag kunde inte se deras ansikten, då de voro för långt borta, men jag gjorde dem i min fantasi till vackra varelser. Senare fick jag veta att jag på intet sätt öfverdrifvit deras skönhet. Jag brukade hvarje dag rikta in min kikare för att se på den ljusande tafelan. Stundom kom jag försent för att se något annat än deras fötter och smalben, som syntes under den utskjutande klippan. Jag brukade säga: "Nu badar "Paul och Virginie".

Jag visste inte då att det var en illustration till Marion D'Alvares kärlekssaga — — —

"Och monsieur D'Alvares?" frågar du mig. "Hvar håller han hus?" Monsieur D'Alvares var i Afrika. Han reste dit i februari för att jaga, i sällskap med några engelska vänner. Han var i dubbel mening i en annan värld. I Marion D'Alvares värld var han ej längre.

Hon hade så länge lefvt ett skenlif som hans hustru, att det var mycket lätt att glömma bort att hon änu var det. Hon hade så helt gått upp i kärleken till sonen att mannens otrohet ej ens väckt hennes svartsjuka eller varit ett stort lidande för henne. Hon hade tyckt att hans samvetsagg öfver barnets olycka tagit sig ett obegripligt uttryck. Men hon tyckte att han alltför lätt afstod från sitt barns kärlek. Detta var det som gjorde ont i hennes hjärta... men nu tänkte hon ej mer därpå. Nu hade Ferdinand fått en vän i sin lärare. En vän och lekkamrat, ty Mikael var outtröttlig i att underhålla och roa dem båda. I hans uppfinningsrika hjärna föddes ständigt nya idéer. Nya förslag till förströelser och långa utflykter. Så långa som möjligt! Ofta fero de bort på morgonen och kommo igen vid solnedgången. Hvem kan förtänka honom att han ville förlänga de snabbt flyende timmarna?...

Man var redan i augusti, de violetta fikonen, mandarinerna, persikorna, och de första valnöfterna hade redan kommit på bordet; eller plockats från träden under skämt och löje. De glada skratten hade jagat fru Sorg på porten. Hon gaf sig ut på ströftåg. Dyligt gör henne nervös. Suckar och tårar äro hennes näring... Kanske följade hon in till både dig och mig... Om vi dolde våra ansikten i händerna... Om våra bröst häfdes af kvalfulla suckar... Om vi vandrade rastlöst, fram och åter i våra rum, eller suffo stilla, stelt slirrande på en fläck...

För dyligt har fru Sorg en öppen blick, vänner min. Hon går omkring och gläntar på alla dörrar. Man är aldrig säker för henne.

Men Marion D'Alvares var lycklig i det närvarande. Hon tänkte inte på hvart den blomstersmyckade väg ledde, på hvilken hon vandrade med Mikael Falk. När därför Mikael under olika förevändningar förlängde tiden för deras samvaro, så var Marion alltid villig att gå in på hans förslag.

En dag, då Ferdinand låg till sängs med en kompress på sitt knä, som han gjort illa under lek, dagen förut, lämnade Marion honom, efter att ha läst honom i sömn. För första gången tog hon emot Mikael ensam. De promenerade ned till stranden och bort till den omtyckta lekplatsen vid klippan. Det var soligt och de slog sig ned i skuggan. De talade inte mycket, men luften var liksom full af hvad de höllo tillbaka. Marion ritade i sanden, men upplånade det genast igen. Då lutade Mikael sig fram, för att öfver hennes skuldra läsa hvad hon skref. Hon vände på hufvudet och deras ögon möttes... Och denna gång fladdrade ej den mörkblå och

den svarta sammetsfjäriln lekfullt från hvarandra. Tvärtom! Närmare och närmare kommo de... De slöto sig till slut så ömt intill hvarann att deras vingar blefvo till ett... liksom deras darrande, heta läppar tryckta mot hvarann, förtäljde, utan ord, om den lycka som de så länge burit i sina hjärtan. Och hafvet sorlade och solen sjönk... men för Marion och Mikael stod tiden still, eller rättare den flydde så fort att den syntes dem stå still.

Hade deras kärlek varit uppfinningsrik förut, så blef den nu pockande. Dagarna voro inte långa nog, de måste förlängas med nätterna. De månljusa augustinätterna, då allt var tyst i Villa Soleil. Då gingo Mikael och Marion ned till stranden, till den rost-röda klippan, under hvars skyddande arm det första inseglet på deras kärlek brunnit i den första berusande kyssen.

Månstrålarna och vågorna lyssnade till de dikter, som kärleken lade på Mikaelns läppar, ty han var poet, som jag redan sagt dig. En gudabenådad poet. Men mest diktade han med sina läppar emot Marions, en hymn utan ord. En blodets sång, där hjärteslagen markerade takten. Och det var starka, stormande slag, som Mikaelns hjärta slog under dessa månljusa nätter... Och med nattens kärleksrus ännu vibrerande i nerverna, väcktes han, redan tidigt på morgnarna af den trånga gatans ekon, där han bodde uppe i Monaco Ville. Signalen från D'Alvares chaufför var hans revelj. Vid den flög han ur bädden, tog en kall afrifning, hvisslade eller sjöng, medan han klädde sig. Steg ut på balkongen och följade uppåt den flik af himmel, som från den trånga gatan var synlig, för att se om vädret var lofvande. Därpå sprang han nedför trapporna, hälsade på sin värdinna, som med sin strumpsäckning slagit sig ned utanför porten, på själfva gatan, liksom skomakaren några hus därifrån flyttat ut hela sin verkstad dit. Man kunde tro sig förflyttad flera århundraden tillbaka då man promenerade fram mellan de gammalmodiga husen på denna gata, där det intimaste familjelif idkades utanför trösklarna; där barnen lekte, medan mödrarna arbetade eller hvilade sig. Själva atmosfären var tung af lök och matos. Den eleganta lyxbil, som hvarje morgon väntade vid hörnet af kyrkan, då gatan var för trång att vända på, väckte berättigadt uppseende och beundran hos de enkla invånarna.

Barberaren och bokhållaren i vinhandeln, som båda räknade doktor Falk som kund, utbytte menande och uttrycksfulla blinkningar och ett tyst hviskadt: "Han har tur den där gossen, oh, la, la! Den som vore i hans kläder!"

"Hvad tror du hon heter?"

"Je ne sais pas."

Dylika yttringar följdes af sträckta halsar och nyfikna ögon då Mikaelns ungdomligt smärta gestalt skyttade i porten till det grå medeltidshus i hvilket han bodde.

Men så var han också något att se på! Det ljusa håret låg i en mjuk våg öfver hans hvita panna, hans fina hy trotsade solbrännan. De blå ögonen strålade af ungdomligt öfvermod eller blickade drömmande framför sig, hans hvita flanelkostym klädde både honom själf och den mörkröda bilens mjuka läderdynor, på hvilka han sjönk ned med en suck af otåligt välbehag, tog hatten i hand och lät sol och vind friska upp sitt ansikte, medan han redan på förhand invaggade sig i drömmar om den kommande dagens och den nästa månskensnattens kärleksfamntag och ljufva kyssar... Det var inte underligt att människorna gärna sågo

på honom, och lyssnade med välbehag till hans friska röst och glada skratt.

Det var omöjligt att misslägga sig på hans uttryck: Han var förälskad, och hans kärlek var besvarad. Hvarje skifning i hans ansikte förrådade det.

Och som Emerson säger: "All the world loves a lover"...

Mitt i detta lyckorus kom det en morgon ett telegram till Marion från hennes man: "Anländer med nöfåget!"

Marion hann ej mer än kläda på sig, så stod han redan på tröskeln till sitt hem. Då han fick se henne föll det som fjäll från hans ögon: "Har jag varit blind?" frågade han sig själf: "Är detta min hustru? Samma Marion som jag lämnade för sju månader sedan? Som jag under årtal försummat. Hvilken strålande ros är hon ej blifven! En yppig strålande ros som blommor för mig."

"Marion, min älskade lilla hustru", hviskade han och drog henne med starka armar stormande in till sig. "Nu reser jag inte mer ifrån dig! Aldrig mer! Dig och lilla Ferdinand", tillade han med ångerfull ömhet i rösten.

Vid dessa ord drog det en kall vindfläkt genom Marions hjärta. Det krympte samman i darrande ångest. Hon bleknade om den friska kinden, men mannen såg det ej, ty han höll henne tätt till sitt bröst...

Då gläntade åter fru Sorg på dörren och smög sig, osynlig för dem båda uppför trapporna till sitt gamla gästrum, som så länge stått tomt...

Då Ferdinand kom ner, tog fadern honom i sina armar och satte honom på sitt knä, såg in i hans svarta sammetsögon, Marions ögon, och kysste honom så häftigt, att Ferdinand drog sig undan den ovana smekningen. Han besvarade tyst och enstafvigt faderns frågor och hans ögon vandrade ofta ut genom fönstret, från hvilket man kunde se trädgårdsgrunden. Plötsligt gled han ned från faderns knä och sprang mot dörren, glad ropande: "Te voila enfin, mon professur!"

Monsieur D'Alvares reste sig och gick fram till fönstret, bakom hvars gardin han såg hur doktor Falk lyfte upp och omfamnade hans son. Han såg hur Ferdinand slog armarna om honom och kysste honom på båda kinderna. Han såg äfven de ifriga blickar som lärarn sände upp till den balkong, som låg ofvanför, och hvilken tillhörde Marions sängkammare. Han drog sig bakom gardinen helt och hållet så att han kom in i fönstersmygen. Minuten därpå trädde doktor Falk in i rummet, omedveten om hans närvaro eller ankomst. Han hade tagit spårsvagnen i dag, orolig öfver anledningen till att bilen ej som vanligt hämtat honom.

— Din mamma mår väl bra, min

Folkkommisariernas representant i Stockholm, V. Vorovskij, går ombord på torpedjagaren Vale för att afresa till Åland i afsikt att förmå de ryska soldaterna att lämna ögruppen. O. Ellqvist foto.

gosse?" sade han. "Mais oui, mon professeur, très bien", svarade Ferdinand.

Doktor Falk satte sig nu vid bordet, där undervisningen hölls, och skref några ord på spanska, som var det språk på hvilket han och Marion skriffligt meddelade sig med hvarann, därför att ingen i huset talade det mer än de själfva.

Han rullade ihop det till en rulle och stack den skämtsamt i hand på Ferdinand sägande: "Lämna det till din mamma, så att hon vet att jag är färdig att börja lektionen."

Han hade skrivit: "Din otålige Mikael väntar på sin älskade". Då Ferdinand var nära dörren stod plötsligt hans far framför honom. "Framför ditt ärende muntligt, min gosse," sade han och tog rullen ur hans hand, "doktor Falk hälsar din mor att han är förhindrad att ge någon lektion i dag", fortfor han med hes röst, sen han vecklat upp och läst budskapet; hvarpå han med mildt våld förde Ferdinand utom dörren, ty gossen hade vändt sig om mot sin lärare, med ett frågande uttryck i sitt ansikte, vid denna motsägande befallning från fadern.

De båda männen stodo stilla framför hvarann — — Ferdinands lätta steg hördes i tystnaden ofvanpå. Hans klara barnaröst talade med modern. Ett rop hördes och fallet af en kropp och ett högt skrik af Ferdinand. Doktor Falk glömde allt: "Hon är sjuk!" ropade han, och sökte komma förbi monsieur D'Alvares, men denne grep honom med armar, hårda som järn. Han var

Mikael öfverlägsen, både i längd och styrka. Förgäfves försökte han befria sig. De flämtade och stönade. De vacklade rundt och stötte omkull möblerna. Slulligen klämde mannen Mikael mot väggen och faltande honom om strupen tryckte han ihop den, och med en våldsam stöt kastade han honom ifrån sig. Han föll i riktning mot dörren och stötte i fallet emot kanten af ett skåp. En smal röd strimma sipprade ned för hans linning. Han låg orörlig...

Men Filip D'Alvares ögon, som nyss brunnit af svartsjuk vrede, stirrade nu stelt bort öfver den medvetlösa kroppen, på ett blekt, förskrämdt barnansikte, med två af fasa vidgade, svarta sammetsögon,

som hängde vid honom, med alla tecken på skräck och afsky, medan de sakta fylldes med tårar och öfver de darrande läpparna kom det ett klagande skrik: "Mon professeur, mon grand ami!" Hvarpå han kastade sig ned vid sin lärares sida och slog sina armar skyddande om honom...

Monsieur D'Alvares gick in i sitt rum och ringde på telefon till doktor Ferrara att skyndsamt komma till hjälp. Men då doktorn kom, fanns han ej tillstädes. Ingen visste hvarf han tagit vägen, men man märkte snart att segelbåten saknades. Den återfanns dagen därpå drifvande och — — tom. Filip D'Alvares lik hittades några dagar därefter af ett par sardin fiskare. — Marion låg i en svår nervfeber då han jordades. Ensamt, med präst och tjänarna i villan stod lille Ferdinand vid sin fars graf... Men en vecka senare följde han, under konvulsiviska snyftningar, den blomstersmyckade kista i hvilken hans älskade mamma slumrade, befriad från lifvets och kärlekens grymma förvecklingar...

Några veckor senare hämtades han af släktingar från Buenos Aires, där hans mor var född. Skilsmässan från hans lärare, doktor Falk, var en bitter stund för lilla Ferdinand. Den förre repade sig långsamt från följderna af den svåra hjärnskakning han ådragit sig i fallet. Sorgen öfver Marions död och skilsmässan från hennes son, och hans afhållne elev, gjorde honom likgiltig för sin egen hälsa och det var med en viss motvilja han hörde doktorn förklara att han nu kunde utskrifvas från det sjukhem, i hvars stilla hägn han vaggat sin sorg, som man vaggar ett otåligt och sjukt barn.

Jag gick en dag, af en slump, öfver Monte Carlos kyrkogård, då jag invid en graf såg en skarp skugga falla öfver sandgången.

Skuggan hade form af ett frågetecken. Det var lilla Ferdinands vanföra kropp som kastade den blå skuggan i det bländande solljuset. Han var ensam, och hans milda svarta ögon stodo fulla af tårar medan han hviskade: "Adieu, maman"...

... Och så gled skuggan af ett frågetecken bort under ett olivträd, hvars knotiga grenar syntes mig vridna i vända öfver den lille ensamme gossens sorg... liksom frågetecknet vid grafven för mig är en symbol af Marion D'Alvares kärleks-saga.

Röda Kors-ambulansen, som i dagarna afgått till Finland. I midten synes prins Carl med general Berg vid sin sida. O. Ellqvist foto.

Vinter

VINTERDAGAR I Åre — ja, men icke den parodi på vinter, som Stockholm för de mesta bjuder på, utan strålände, friska, snöiga dagar, som komma blodet att flyta snabbare och ge tillfälle till den riktiga vintersporten på skidor, med bobsleigh och curling. Dessa tre höra nämligen Åre till först och främst. Dess skidterräng är berömd för sin omväxling.

Lifvet i Åre har två sidor, och den som sett den ena, har där-

Nya Grand Hotel i Åre med Totten i bakgrunden.

i Åre.

sport, dans och flirt, en vinterfest hvars make man inte får vara med om på något annat ställe. I synnerhet för de unga visar Åre sig då från en förtjusande sida.

Men det mera stillsamma lifvet där under hasligt svinnande vinterdagar har sitt stora behag. Hur många trötta, överanstängda storstadsbor ha icke i snön och den stora stillheten däruppe återvunnit hälsa och lifsmod. En del har fått sina något

General Balck på skidtur.

Direktör Ture Marcus med sina prishundar.

för icke utan vidare kändedom om den andra. Den ena sidan visar sig under Åreveckan, brusande som en festmarsch, då på Grand och de andra tillhållen för resande samlas folk från hela Sverige, berömdt folk och förmöget folk, men mest en massa sportintresserade ungdomar. Veckor i förväg äro alla tillgängliga rum på kilometerafstånd från Grand hotell upptingade, och det har funnits stockholmare — de äro som bekant ibland en smula tokiga — som bott vid Björnänge, ett par kilometer från Åre och tagit sig dit skidledes eller gåendes för att få vara med om festen och trefligheten. Åreveckan nalkas nu med sina täflingar som vanligt och redan slörma gästerna till. Den blir en upplevelse med

Grosshandlare J. E. Frykberg tar en vacker vy.

Hallen i Nya Grand.

Sällskapsrummet i Nya Grand.

snedvridna begrepp om hvad vinter egentligen är för något fullständigt lagda fillrätta. Den komfort och det utmärkta bord, som man finner hos direktör Ture Marcus på Grand Hotel Åre bidrager nog i hög grad till att folk trifs däruppe som de flesta göra. Och där till folk af de mest skilda kategorier.

dess köld och mörker dess tillbedjan.

Men fjällen i Östersund upptakt till Åre. Där var. Skutan är icke sa

Har man rest från ett grått, snösörjigt Stockholm en eftermiddag i mörkningen och vaknar morgonen därpå i Östersund till en solklar, skimrande hvit vinterdag med rosenlöjade snöfjäll, som vaktar horisonten, då har man med ett slag kommit in i en ny värld, vinterlandets portar ha öppnats och den som förr hädade vintern för

7. Skeppsredare Nils Osterman med fru. 8. Prins Eugen, ryttmästare C. G. Platen (längst till höger) och fru Platen. 9. Direktör N. P. Mathiasson med familj. 10. Prinsen och prinsessan Valdemar af Danmark. 11. Två små glada löppgossar. 12. Ett trevligt skidparti. 13. Åre curling-klubb håller rast. 14. Ett ungdomligt bobsleigh-lag. 15. Med skidor på Skutan. 16. Hurra för första maj! På taket till der: öfversnöade turist-

kall bli omvänd till
 äro endast som en
 er man dem på all-
 tillgänglig som den

vid fjällen oerfarne skulle tro. Det fordras stor trä-
 ning som skidlöpare för att nå dess topp vinterlid, och
 från Åre by och station får man nöja sig med att be-
 undra den krans af lägre fjälldigniteter, som omge jät-
 ten. Lillskutan, Totten och Mullfjället duga också att
 se på och fjällgrannen på andra sidan Åresjön, det i
 fjärran försvinnande Renfjället, är i synnerhet vid män-
 sken värdt vår beundran.

Det vedeldade tåget, som sänder vackra gnistpelare
 ut i vinterluften, men gärna vill hvila sig bra länge vid
 stationerna kommer för det mesta fram till Åre
 lagom till lunchtiden. Antingen man fått rum på det

hyddan på Lillskutan. 17. Konsul R. Bünsow med dotter. 18.
 "Tailing-party" startar från Grand. Den första körsvennen
 dir. T. Marcus. 19. Rast i snön. 20. På vårsidan måste man
 skydda sig med mörka glasögon mot det starka solljuset på
 snön. 21. Prins Eugen på slädfärd. 22. Åreveckans glada
 dagar. 23. Boben går!

Foto N. Thomasson och T. Marcus.

Lapparnas ting i Östersund.

med modern komfort inrättade Nya Grand, som är ovanligt hemtrefligt för att vara ett alldeles nybyggt hus, eller på det gammaldags Grand Hotel, där rummen ha kakelugnarna och nästan verka gästrum i en herrgård på landet, så samlas man alltid till måltiderna i restaurangbyggnaden. Där ligger matsalen, stor som en landskyrka i en blomstrand socken och sällskapsrummen, som lifligt tagas i anspråk, ty sällskapslivet blomstrar i Åre i kapp med sporten. De flesta gästerna komma i sportdräkter och pjäxor direkt från skidfärderna i fjällen, och tonen blir genast gemytlig och ogenerad, ty man kan inte gärna vara konventionell i vinddräkt och lammskinnsulfva. Men till den sena middagen har sällskapet förvandlats. Dammerna i affondräkt, herrarna i smoking, och ofta blir det dans, men nästan alltid bridge, innan man skiljs för kvällen.

Det internationella elementet i Åre har under kriget egentligen icke framträdtt mera än förut, ty folk utifrån Europa ha alltid hittat dit, men det förekommer numera äfven på

Ett par blad ur

BEHOVET AF EN HÖGRE FLICKPENSION efter utländskt mönster har gjort sig allt starkare gällande sedan det numera är omöjligt för föräldrar att skicka sina döttrar till Tyskland, Schweiz, Frankrike eller England efter skolstudierna. En kommitté med ärkebiskopen i spetsen har i dagarna bildats och man hoppas så småningom kunna realisera planen.

Undervisningen skulle afse att ge en afslutning åt skolstudierna och hufvudvikten skulle läggas på språk, framförallt franska, som numera infar en undanskjuten plats i den svenska skolan. Språken skulle studeras för infödda lärarinnor. Litteratur och konsthistoria samt musik skulle utgöra valfria ämnen. Eleverna torde komma att utgöras af helpensionärer och afgångsbetyg från flickskola eller motsvarande kunskaper erfordras för tillträde till skolan.

Lifvet inom skolan skall så mycket som möjligt läggas som i ett godt kristligt hem. Sport, promenader och till en ringa del äfven hushållsbestyr ingå i programmet.

de lugnare tiderna, icke endast under Åreveckans festdagar. Svenska eller norska affärsmän som bott i någon af världsstäderna och nu hindras i sitt yrke ta sin tillflykt dit med sina familjer. Ty detta är en plats undan stormarna.

Så godt som alla i Åre åka skidor, äfven de som icke skulle drömma om att göra det på annat håll, och knappt någon kan undgå bob'en. Bobsleighbanan, som anlagts af Årebolaget och hålles i oklanderligt skick, är en kilometer lång och rekordhastigheten, som då detta skrives icke slagits, är 98 sekunder. Den nyinrättade curlingbanan bör också nämnas som en stor dragningskraft för många Årebesökare af typen medelålders gentleman, som ledsnat en smula på skidsporten.

Men i första och sista rummet komma fjällen med sin orubbliga stillhet, sitt majestät och sin skönhet. Antingen man kommit dit för deras skull eller ej, så slutar man alltid med att sätta dem som nummer ett.

ELISABETH KREY-LANGE.

Iduns notisbok.

Men ännu återstår ett omfattande förarbete innan dessa planer kunna bli verklighet. Det erforderliga kapitalet är ännu ej fullt, lokalfrågan är också svävande. Förslag att inrymma skolan i Saltsjöbadens gamla samskola äro uppe men ännu är ingenting afgjort.

KVINNODRAKTEN GENOM tiderna kallades ett föredrag af fru Alma Velander-Philip anordnad den 15 febr. i Grand Hôtels vapensal af modefirman Sankta Birgittaskolan. Talarinnan lät inför en intresserd publik sakkunnigt och underhållande de skiftande kvinnomoderna passera revy alltifrån äldsta forntid till våra dagar i ett föredrag, som blef ännu mer instruktivt genom den rikliga mängd ljusbilder, som samtidigt förevisades.

Alltför lifet beaktas i allmänhet att till konsten att kläda sig behöfves uppfostran och att till sådan utbildning bidrar i hög grad kännedomen om de skiftande dräkterna från skilda tider. Sankta Birgittaskolan har därför all heder af företaget.

1. Jur. kan. Torkel Thomasson, mötesbestyrelsens sekreterare, den ena af initiativtagarna till mötet. 3, 4, 5, 6. Typer från lappmötet.

Från scenen

HENRY BATAILLES SKÅDESPEL "Bröllopsmarschen", Dramatiska teaterns senaste nyhet, behandlar motivet: kärleken till en enda och för hela lifvet. För ej så längesedan brukade den franska hustrun — åtminstone inom de mondäna samhällslagren — skildras som obligatoriskt otrogen både i romanen och på scenen; numera är situationen förändrad därefter att hustrun avvisar älskaren i kraft af en sträng sedekodex, som hennes känsla skapat och som hon sätter en ära i att ej bryta emot.

Genom hvilka själskriser den franska öfverklasskvinnan omvandlats i sitt erotiska begär och huru de sociala förhållandena och de nya filosofiska strömningarna i hennes hemland bidragit till denna förändring i hennes känslolif, skulle bli för långt att här antyda. Vare det nog sagdt att hon nu existerar som typ, att dikten vänder sig till henne för att vinna ny näring och en fastare etisk grund under inbillningskraftens syn, och att Henry Batailles i sitt skådespel förhärligar henne.

Grace de Plessans äktenskap med den fattige, i lifvet tafatte och opraktiske musikern Claude Morisot börjar som en pariseridyll af Francois Coppée eller Ludovic Halévy och slutar med ett revolverskott i sensationsromanernas stil. Men däremellan finnas några utsökta scener med fina belysningar af kvinnlig karaktärsstyrka, en och annan fransk teatereffekt och rätt mycken esprif.

Fru Bosse spelar den kvinnliga hufvudrollen med en ömhet i känslan och en anpassningsförmåga efter rollens många skiftningar i fråga om själsuttrycket, som gör framställningen starkt levande. Någon gång i de mycket patetiska momenten kan deklamationen snudda vid förkonstlingens gräns, men det mesta kvar-

Fru Harriet Bosse som Grace de Plessans i Henry Batailles skådespel "Bröllopsmarschen" på Dramatiska teatern.

står i alla fall som äkta konst. Herr Gösta Hillberg ger en väl träffad bild af Claude Morisot, hvars hela lif är en enda, rörande dyrkan af Grace, som i figurlig mening oafbrutet håller honom fryckt till sitt rena, varma hjärta. Herr Sven Bergvall som älskaren är en ele-

beingas helt af hufvudfiguren, och herr Lars Hanson svek ingalunda förväntningarna. Till sina två andra kungagestalter med vissa extrema karaktärssegenskaper har han nu fogat den tredje — den som representerar vidundret i människan. (Forts. nästa sid.)

och estraden.

gant och väl talande Don Juan och han skall bli ännu bättre i jeune premier-uppgifter som denna den dag han frigjort sig från en viss bundenhet i tal och minspel och låter passionens språk åtföljas af en motsvarande temperamentsstyrka. Slutligen äro att nämna fru Zanderholms fina, sympatiska världsdam och fröken Wessels täcka och okonstlade lilla parisiska med filantropiska intressen. —

Det kan nästan kallas en händelse som ser ut som en tanke, att i dessa af allsköns grymheter präglade tider Shakespeares "Richard den tredje" föres fram på scenen. I hvilket fall som helst har Intima teatern visat ett konstnärligt kraftprof genom att införliva dramat med sin spellista. Teaterns styrelse har ovedersägligen haft en annan uppfattning af det blodiga skådespelets vikt och värde än J. L. Heiberg, som på sin tid vägrade att uppföra det på Danmarks "kongelige", emedan han tviflade på "att vi någonsin kunna vänja oss att se Melpomenes dolk förvandlad till en slaktarknif".

Och medges måste att den skurkaktighetens och maktbegärets inkarnation, som heter Richard den tredje, icke är så värst tilldragande, trots den Shakespeareska diktens örnflykt och den blixlika klarheten i själfva analysen af det ondas natur. Gräsligheterna ligga för nära hvarandra, våldet och orättfärdigheten ha för bred talan — man längtar efter en enda glimt af godhet, af adelhet, något försonande midt i denna bestialiska grymhet.

Dramats sceniska möjligheter betingas helt af hufvudfiguren, och herr Lars Hanson svek ingalunda förväntningarna. Till sina två andra kungagestalter med vissa extrema karaktärssegenskaper har han nu fogat den tredje — den som representerar vidundret i människan. (Forts. nästa sid.)

Scen ur "Richard III" på intima teatern. Anna (fru Molander) och Richard III (hr Lars Hanson).

Scen ur "En svensk marsch" på Blancheteatern. Almgren & Preinitz foto.

Ivermans åsikter. Skiss af Gustaf Ullman.

INOM ANKEFRU DODELS INACKORDE- ringslag för akademiska medborgare hade slädse rådt en fulländad, obrottslig enighet i åsikter om allt, från de högsta fingen till frågan om punschsorternas egenskaper. Helt naturligt, för resten, ty invalet i den värda kretsen kring gummans välförsedda matbord försiggick enligt god gammal tradition under noggrannaste pröfning af den inträdes- sökandes härkomst, "nation", släktförbindelser och alla slags personliga förhållanden. Det blef också i regel bröder, kusiner eller bekantas fränder och bekanta, som ideligen ryckte in i ringen, när någon länk genom tidens och utvecklingens makt — d. v. s. tagna examina och förflyttningar ut i världen — fallit bort. — Aldermannen i laget, nu professor i dogmatik, hade längst varit fru Dodels matgäst, och den godmodiga likgillighet för yttrevärdens växlingar, som utmärkte hans torra ungarlarspersonlighet, hade också grundligt satt sin prägel på hans omgivning, generation efter generation. Aldrig föll det heller någon in att försöka minsta motsägelse, när professor Magni någon enstaka gång behagat uttala sin åsikt. Man var så själfklart ense på förhand, att någon allvarlig diskussion öfverhufvud föreföll orimlig, omotiverad! — Visst följde häraf en i längden ganska tryckande enformighet, för att inte säga plattitet i samtalsstämning och umgängesformer och omsider blef Dodelska matlaget så beryktadt för sin tråkighet, att dess högdragna exklusivitet började bli en smula obehöflig. — Allt flera bortfallna länkar blefvo oersatta, ringen glesnade, änkefrun greps af berättigade farhågor att snart nog behöfva slå igen butiken — eller också skaffa sig nya kunder på egen hand, utan att fästa afseende vid lagets om än så välgrundade mening. — Under dessa kritiska omständigheter var det, som Axel Iverman infördes i den Dodelska taffelrunden. — Vid första påseende fanns inte egentligen någonting att anmärka mot detta val. Kandidat Iverman var son till en rik apotekare, hade utmärkta vitsord från hemstadens gymnasium, skulle bli jurist och var särdeles musikalisk. Man skulle således äntligen få höra andra toner från gumman Dodels gamla salongsflygel än docenten Hamlings eviga och knaggliga polskor och folkvisetrallar. — Ja, man fick minsann verkligen höra nya toner, när Iverman blifvit litet varm i kläderna! Och det inte bara vid flygeln. Den förbehållsamma, instängda, häfdvunna åsiktslösheten, hvilken likt hundraårigt damm lagt en grå, ljuddämpande slöja öfver samvaron i laget, — den passade inte alls Axel Ivermans vakna, ja, yrvakna intelligens, som buret af ett jäsande, hetsigt lynnes vingar, flög universum rundt, forskande, gräfvande, mer eller mindre ylligt förstås, men med i hans eget tycke lysande resultat. Och dessa resultat kunde han omöj-

ligen förmås att blygsamt behålla för sig själf. Intet ämne, som på något sätt kunde fänkas intressera mallagskamraterna, lät han ligga i fred. Upp skulle det och vädras och ventileras, bibeltolkning och Darwinism, groftmänniskornas och Napoleontidens historia, musik, litteratur, — någon gång händelsevis också juridiska spörsmål — allt, allt tänkbart stoff för vetande och framför allt för meningsskiljaktigheter, vifflade och flaggade han med öfver fru Dodels supanmat och puddingar. — — — "Skall han bli jurist!" — utbrast professor Magni med sin ironiskt knarrande slämma: — — "det förefaller mig som om han ärnade bli allting — eller redan vore det." — —

Aldermannens spefulla ogillande af den nye matlagsmedlemmens uppträdande delades pliktskyldigast af hela det öfriga laget. Men slå sig till ro fick man inte, det styrde Iverman om. Så tvingades man med eller mot sin vilja att sysselsätta sig med bråkmakaren, som tydligen inte begärde bättre än att bli utmanad. Det blef rent af en ädel allmän täflan vid bordet och sedan vid kaffekopparna att medels spydiga frågor och ringaktande inpass egga Iverman till strid och

(Forts. fr. föreg. sida).

Rollen är af skådespelaren utarbetad med den största omsorg och med ett om skarp intelligens vittnande inträngande i dikten. Spelet ger måhända inga nya sidor af skådespelarens talang, men han har redan gifvit så många, att det inte rimligtvis kan fördras, att han skall ha ännu flera strängar att spela på. Han har här med ett allvarligt konstnärskaps resurser visat sin pietet och sin hängifvenhet för det stora dramat. — De öfriga många rollerna gå mer eller mindre opåaktadt förbi, Richard-gestalten behåller hela intresset. Men en gensaga måste inläggas mot fröken Hård af Segerstads allför våldsamma deklamation — den kunde möjligen passa på landsortsteatern för en 40 år sedan — och en komplimang däreft till herr Carlsten, som var mästertlig i en af mördarnes roller; Shakespeare hade förmodligen aldrig en bättre på sin teater.

Herr Einar Fröberg's iscensättning var både fyndig och målerisk inom den trånga scenramen och dräkter och vapen gäfvö yttre glans åt det hela.

Den flitigt arbetande Blancheteatern har gifvit rum åt ännu ett svenskt original, "En svensk marsch" af E. Walter Hülphers. Det lilla dramat spelas i Sibirien i ett fångelse, under den karolinska tiden, är buret af mycken stämning och i slutakten äfven af en dramatisk kraft, som är berömlig. Fröken Borgström innehar den kvinnliga hufvudrollen.

ARIEL.

Bilder från Åland.

Åländska kvinnotyper.

Fiskarfamilj på Åland.

Hufvudgata i Mariehamn.

förlöpningar. Det lyckades i allmänhet förträffligt. Ju mer förstockadt öfverlägset hänlöjet spred sig på de mätta och själfbelåtna ansiktena omkring honom, dess vildare blef han. Han hade lätt att förgå sig; ofta hände det, att han afbröt en dispyt med grofva okvädinsord och ett dundrande knytnäfsslåg i bordet eller flygeln. Hvarpå han, som om ingenting händt, virtuosmässigt spelade något stycke ur någon af sina favoritkompositörer. Wagner, Liszt, César Franck, m. fl. Så att ingen annan fick en syl i vädret. — — Men man kunde också lätt nog råka missräkna sig. Ty Iverman, som alltid var fulladdad med åsikter, hade egenheten att äfven hastigt och lustigt byta om sådana. En sak eller person, som ena veckan kunnat glädja sig åt hans mest brinnande och kamplystna beundran, hade kanske den nästa mistat allt värde eller ådragit sig hans bittraste ovilja. — Kungar, ministrar, härförare, vetenskapsmän och all världens storheter tumlade i hans omdömes hvirflar värre än på lyckans hjul från storhet till ringhet, från zenit till afgrunden. Men en åsikt bestod han dem alltid! Och den förfäktade han med suverän tvärsäkerhet mot Gud och hela världen, — i synnerhet mot Dodelska matlaget. — Så blef Axel Iverman för detta lag först en förargelse, sedan så småningom en förlustelse. Nekas kan dock ej, att man börjat en smula tröttna på denne först så ovälkomna rolighetsminister. Då plötsligt en sällsam förändring syntes försiggå med honom, — en mycket djupare förändring än den, hans åsikter brukade undergå. — Det lönade sig inte längre att utmana eller lägga försåt för Iverman. Själf hade han öfverfallits af en halft buter, halft svärmodigt drömmande tystlåtenhet, — nästan som han blygdes för sitt forna jag. — Hela laget, och ej minst gumman Dodel, som mer än en gång bittrat ångrat sitt egenmäktiga tilltag att släppa vildbåttingen in i den helgade runden, började undra, om möjligen och verkligen denna aktningsvärda krets lyckats påverka och omvända den oförbätterlige! — När gångna eller tvetydiga frågor besvarade han blott med en axelryckning, och allför envisast ansatt, flydde han med hopbitna länder till flygeln och hängaf sig åt musiken, hvaraf han valde allt mer passionerade, smäktande tonskapelser. —

Förvåningen var nära att öfvergå till förstämning, då plötsligt, förbluffande, — som allt i Ivermans framfärd — förklaringen kom. Axel Iverman hade blifvit kär och tillkännagaf samtidigt sin examen och sin förlofning.

— "Nå, Iverman", — tillät sig professorn skämta: — "Hvad har din fästmo för åsikter?"

— "Asch!" — sade fästmannen, för första gången röjande ungdomlig blyghet — "det bryr jag mig inte det ringaste om."

KVINNOSPEL.

För Idun af Hetty Oroner.

(Forts.)

Det är tydligen icke lönt att vända sig till denna s. k. platsbyrå för erhållande af plats.

Udden ligger i s. k. men »Platsbyrå för bättre flickor» är 9 år gammal, och fröken Vallander vet själf bäst huru många unga flickor som placerats via denna.

— För all del, här finns många platser — men endast för kvalificerad folk.

Fröken Vallander slår i en bok. — Guvernans, helst studentska, att undervisa 3 flickor i franska, tyska, engelska och musik i högre stadiet, Sällskapsdam med utrikesvistelse och förstklassiga rekommendationer, Grefvinnan i Skåne önskar examinerad barnsköterska, Disponentfamilj i Värmland hushållsfröken med kompetensbetyg från föregående plats, Ung flicka som genomgått 8-klassigt läroverk och handarbetskurs, bästa rekommendationer fordras...

Fröken platssökande har rest sig. Där hon står ser hon en bit af

gatan genom fönstret. Nyss passerade hon det där stora skyltfönstret, visserligen litet ängslig men dock så förhoppningsfull. Att få komma ut i världen och pröva krafterna och uppbara egna pengar för eget arbete! Och nu — om en liten stund skall hon åter gå nere på gatan, stukad, nergjord, kasserad såsom oduglig af denna kvinna, som inte känner henne, inte vet hvad hon duger till, som inte vill erkänna henne som kvalificerad för någonting — bara för att hon inte har papper på sin kompetens.

Hon ger inte akt på den andras min, som endast afvaktar hennes aflägsnande.

Förbittringen och förödmjukelsen öfvergår till en sund naturs begär att hämnas en oförrätt. Liksom sökande ser hon sig omkring.

Det är tyst i rummet. Man hör tydligt hur någon i öfre våningen skrapar med en stol och går tvärs öfver golvet. Vibrationen i trossbotten försätter åter prismorna i taklampan öfver fröken Vallanders skrifbord i en lätt dallring.

De muntra solfäckarna börja åter sin dans. Röda, gula och violetta hoppa de öfver den hvita kakelgus-

ytan. En liten lustig en rutschar behändigt upp och ner öfver det svagt sluttande glaset öfver ett fotografi på kaminfrisen.

Det är en ung kvinna med en liten pys i knäet. En herre står beskyddaraktigt bakom. Ett helt vanligt familjefotografi — men en inspirerad glimt lyser upp den unga flickans ansikte.

Säker, som den där funnit medlet och har det i hand, vänder hon sig mot sin fiende.

— Fröken, säger hon långsamt och skadeglåd, ni blir aldrig gift.

I nästa stund är hon borta. Liksom slagen stirrar fröken Vallander efter henne. Så börjar hon febrilt leta efter någonting på sitt bord, får tag på ett litet plakat. »Bortrest.» Bräskande går hon ut och gör fast det på ytterdörren och faller ned på tentläset.

Hastigt, liksom skyndande passerar hon kontorsrummet in i sängkammaren.

Med ett tjut, mera såsom en elak flickunge än en dam, 38 år gammal och med affärställning, kastar hon sig storgåtande på bädden.

Slut.

FRU ELSAS STOCKHOLMS-RESA.

För Idun af Fru Vivika.

Fru Elsa skulle resa till Stockholm — ändtligen! I tre år hade hon suttit på landet — visserligen i en gammal förtjuvande herrgård i en härlig trakt, men i alla fall långt borta från ära och redlighet. Dessa båda begrepp voro för fru Elsa detsamma som konst och musik. Någon konst hade hon ej sett skynten af under dessa år — ännu mindre hört någon musik — förutom hvad hon själf presterat förstås, men det var väl också det lilla. Hennes pensel hade legat i dvala och pianot hade för det mesta stått stumt i sin vrå.

Nej, fru Elsa hade annat att göra! Inte dugde det att springa omkring med målarakrinet under armen eller tillbringa sin tid vid pianot, när man hade 13 rum att hålla uppsikt öfver, en 2-årig gosse, stor trädgård, 2 jungfrur samt dessutom allsköns kreatur såsom höns, grisar och hundar! I all synnerhet som mannen

var ett exemplar af ordentlighet och ville ha allting fullkomligt omkring sig. Den käre Georg, om han visste, hur det brände och slet i en stackars konstnärssjäl ibland, särskildt om hösten, då naturen gjorde allt för att locka en från pliktens väg! Och pliktens väg för en husmor — är den hårdare trampad än just på hösten? För fru Elsa hade det varit att ila fram och tillbaka mellan trädgården och spisen, där konserveringsapparaten puttrat dagen i ända — ibland långt in på sena kvällen.

Någon gång hade dock frestelsen blifvit för stark. När Georg varit borta hade hon — nedtystande samvetets röst, som hviskade om odammodet rum etc. — med sina målaregrejer gått ned i någon vacker vrå af trädgården. Men tillsynen af lille Sven måste kombineras med detta — följaktligen blef det ingen målning af! Mammans »fåje» voro förstås mycket roligare att leka med än de otaliga leksaker, mamma placerat i sandhögen framför honom.

Ack ja, alltid hade det funnits göromål i vägen! Det hjälpte ej att längta och längta, någon tid att ägna sig åt sin konst kunde hon dock ej längta sig till.

Hvilka stolta drömmar hade hon ej haft, när hon, direkt från det fria konstnärslivet, hoppade in i äktenskapet. Att detta skulle göra något afbrott i hennes konst, förutsatte hon ej. Hon kom så väl ihåg sin glädje, när hon hörde beskrivas den härliga trakten och den praktiska bostaden. Tänk, 13 rum! Hvilken härlig atelier skulle hon där ej kunna inreda åt sig — hur mycket bättre än den »skrubbe» hon hade bebott i Stockholm. Men det var en dröm!

Någon atelier hade tiden ej låtit henne inreda och många gånger hade hon längtat efter sin forna »skrubbe» — efter en stund där då och då, borta från mat- och jungfrubekymmer och med det brusande Stockholm under sig. Och dock — ville hon tillbaka till sitt fria lif?

Nej, nej — hon hängde ju fast vid sina kära, utan dem kunde hon ej leva, men det kändes så svårt att afvara konsten alldeles. Ack, om hon finge taga de sina med sig och bosätta sig i Stockholm! Hon skulle gärna byta ut sina 13 rum mot 3 eller 4 i staden — då skulle de husliga bestyren ej taga hela hennes dag i anspråk, utan hon skulle få tid att odla sina talanger. Och Georg och hon skulle tillsammans njuta allt hvad storstaden hade att bjuda af konst och musik. Georg, som egentligen hade en så fin och säker smak, hade nog förresten ej så litet af konstnär i sig — det var för väl inlindadt bara — det hade nog dammats litet för mycket i den släkten. — — —

Resdagen var inne! Fru Elsa kände sig jublande glad! För sin lille gosse kunde hon vara lugn, ty själfva mormor var kommen för att taga värd om honom den månad, som var bestämd för fru Elsas bortovaro. Nu körde skjutsen fram och medan fru Elsa påsade på sig, stoppade Georg en präktigt sedelbunt i hennes väska och hans goda ögon lyste, när han sade: »Nu skall min lilla hustru roa sig riktigt i sitt kära Stockholm. Tonvikten lades på kära och Elsa tyckte — hur innerligt hon än visste, att han gladdes åt hennes tillämnade nöje, att det låg bitterhet i stämman.

Än en gång kramade hon de sina och så bar det iväg den 2 mil långa vägen till stationen. Georges bittra tonfall ringde ännu i Elsas öron. Ja, stackars Georg — hon visste alltför väl att han sörjde öfver hennes dragning från de husliga bestyren. Han hade nog hellre sett, att hennes passion legat i visthusbod och källare etc. Sådan hade hans mor varit (ack ja! nog hade hon fått höra talas därom!) och sådan ville han, att hans hustru skulle vara. Att Georg ej kunde förstå, att sin natur kommer man ej ifrån! Där går han i stället och tror och hoppas, att hon om några år skall ha glömt sina »griller» och med det förnöjsamaste hjärta i världen sväfa kring bland grytor och kastruller. Ja, Gud gifve det vore så — den käre gossen var värd det, men hon hvarken kunde eller ville det!

En gång hade hon dragit på den träden, att en tredje jungfru skulle anskaffas, så att hon finge ägna sig litet mera åt målning och musik, men det var endast en gång. Georg högg tvärt af med att »fru Lindell redde sig med två jungfrur och de voro dock betydligt större hushåll.» Fru Lindell ja, hvars hela själ låg i städning och matlagning — för henne var det väl ingen konst att göra en jungfrus syssior! Elsa kunde dock ej neka till, att det Lindellska hemmet alltid var fint och putsadt och en härlig mat fick man där. Men allt detta kunde ej uppväga alla de gräsliga konstverk, som voro upphängda på väggarna — för att inte tala om fruns rent out-härdliga sätt att handtera pianot. Hvad hjälpte den omsorgsfullaste sopning och städning, om rummet för öfrigt var fullproppadt med fula saker. I deras hem däremot var allt skönhet och harmoni — satte Georg manne tillräckligt värde därpå? Blef

(Forts. å sid. 135.)

Det kan bli för sent

att börja vårda sina tänder.

Tag tiden i akt

och uppskjut ej att låta tandläkare sköta om Edra tänder samt att sedan dagligen borsta dem med tandborste och

STOMATOL

